Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Judecător Guzun Corneliu)
Dosarul nr. 3a-272/26
2-23185675-02-3a-16022026

D E C I Z I E

13 mai 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Sîrbu Victoria
Judecătorii Cașcaval Andrei și Bagrin Lucia
Grefier Jumiga Tamara

examinând în ședință publică, cererea de apel depusă de către avocatul Căuș Radu acționînd în interesele lui Smochin Marcel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025, în cauza de contencios administrativ intentată de către Smochin Marcel către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești cu participarea terțului executorul judecătoresc Romaliischi Maxim, privind anularea actului administrativ și impunerea la acțiune,

A C O N S T A T A T:

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La data de 26 decembrie 2023, reclamantul Smochin Marcel a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, privind anularea actului administrativ și impunerea la acțiune.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat următoarele. În fapt, la data de 07.12.2023 de către Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, prin votul unanim, a fost emisă Decizia nr.26/23 9, prin care a decis a se respinge sesizarea privind tragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim în legătură cu lipsa temeiurilor pentru atragerea la răspundere disciplinară, în conformitate cu art.23 alin.11 al Legii nr.113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești.

Susține că, nu este de acord cu actul administrativ - Decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești nr.26/239 din 07.12.2023 și consideră necesar a fi supus controlului judecătoresc de legalitate, cu anularea lui, din următoarele motive.

Potrivit art.2 alin. 3 al Legii, privind executorii judecătorești, activitatea executorului judecătoresc se desfășoară în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și a intereselor legitime ale părților în procedura de executare și ale altor persoane interesate, fără deosebire

de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de apartenență politică, de avere, de origine socială sau de orice alt criteriu.

Potrivit art.8 lit. a) și d) al aceleiași legi executorul judecătoresc este obligat: să aibă un rol activ pe parcursul întregului proces de executare, depunând efort pentru realizarea prin mijloace legale a obligației prevăzute în documentul executoriu, respectând drepturile părților în procedura de executare și ale altor persoane interesate; să examineze cererile părților privitor la procedura de executare, explicând modul și termenele de atac al actelor de executare.

Potrivit art.21 al.2 lit. b/2), d) și e) al aceleiași legi constituie abatere disciplinară: încălcarea modului și a termenelor de comunicare a actelor întocmite de executorul judecătoresc părților în procedura de executare și/sau reprezentanților acestora, neacordarea posibilității de a lua cunoștință sau de a efectua copii de pe materialele din dosarul de executare; tergiversarea sistematică sau neglijența gravă în efectuarea lucrărilor legate de procedura de executare; încălcarea, din motive imputabile executorului judecătoresc, a termenului de îndeplinire a acțiunilor procedurale sau refuzul nemotivat de a efectua acte de executare.

Astfel, comunică la data de 11.02.2022, 14.02.2022, 23.05.2022, 23.06.2022 și 27.06.2022 reclamantul Smochin Marcel a depus către Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești mai multe sesizări privind abaterile în activitatea de executare silită, admise de executorul judecătoresc Romaliischi Maxim. A indicat, că în procedura lui se află spre executare documentul executoriu nr.2-2080/2018 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) privind încasarea în mod solidar de la Smochin Tamara și Smochin Ion în beneficiul CCL-147 a datoriei în sumă de 8 988,08 lei. În cadrul procedurii de executare, din motiv că debitorii au decedat, executorul a admis întârzieri nejustificate în vederea stabilirii succesiunii procesuale și aplicării efectelor juridice ale decesului debitorilor. Pentru executarea documentului executoriu, executorul judecătoresc a aplicat interdicții asupra unui număr mare de bunuri imobile, prin ce a împiedicat dispunerea de moștenitorul Smochin Marcel de aceste bunuri. Datoria de bază a fost stinsă de Smochin Marcel, însă executorul judecătoresc, invocând încheierea sa nr.175-2699R/20 din 09.07.2020 (anulată prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 03.06.2021), menține interdicțiile asupra bunurilor reclamantului, aplicate în vederea executării documentului executoriu nr.2-2080/2018 din 20.11.2018, executat.

A indicat că pe parcursul derulării executării silite, a depus către executorul judecătoresc Romaliischi Maxim mai multe cereri, prin care a solicitat ridicarea interdicțiilor de pe bunurile imobile, pentru ca să poată dispune de ele, însă executorul judecătoresc nu a reacționat în nici un mod, fiind date răspunsuri formale, iar în unele cazuri fără a primi vreun răspuns.

Atestă că prin Decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești nr.26/71Da din 05.07.2023 pârâtul a decis admisibilitatea sesizărilor depuse de Smochin Marcel cu stabilirea examinării în fond a sesizărilor. Făcând cunoștință cu materialele procedurii disciplinare în faza pregătirilor, reclamantul a constatat, că potrivit Raportului Completului de admisibilitate din 30.06.2023, sesizările sale au fost admise spre examinare doar în partea ce ține de necomunicarea în

termenul legal a răspunsurilor la cererile petiționarului, în rest s-a invocat expunerea asupra aspectelor ce țin de ridicarea sechestrului de către instanțele de judecată, fără a se specifica dacă și obiectul sesizărilor a făcut obiect de examinare în instanța de judecată.

Reține că în cadrul examinării sesizărilor, Smochin Marcel a prezentat Colegiului o sinteză scrisă a propriilor viziuni asupra derulării procedurii de executare, cu argumentare și obiect distinct de cea conținută în hotărârile judecătorești la care s-a făcut trimitere. De asemenea, în cadrul examinării sesizării a fost ridicată întrebarea dacă executorul judecătoresc, poate aplica și menține nelimitat interdicții asupra bunurilor debitorului decedat, pe care nu le poate urmări și din contul cărora nu poate efectua executarea silită. De asemenea, s-a pus în discuție pentru prima dată, dacă executorul judecătoresc poate contribui la intrarea lui Smochin Marcel în drepturile de moștenitor, fiind comunicat pentru prima dată, sub presiunea circumstanțelor, că executorul judecătoresc poate contribui la acest eveniment. Cu privire la partea de sesizare privind comunicarea în termen a răspunsurilor de executorul judecătoresc, s-a stabilit că asemenea răspunsuri la materialele procedurii de executare ar exista, însă nu pentru toate cererile este dovada expedierii și recepționării răspunsurilor de Smochin Marcel.

În continuare, redă sinteza asupra procedurii de executare, propusă de Smochin Marcel Colegiului.

Prin încheierea nr. 175-3369/19 din 11.02.2019 se primește spre executare documentul executoriu nr.2-2080/2019 din 20.11.2018 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) și se intentează procedura de executare pentru suma de 8 988,08 lei de la debitorii Smochin Ion și Smochin Tamara. Însă, avizul poștal din 20.02.2019 nu conține date privind comunicarea.

Potrivit art.22 al.2, 43 alin. l Cod de Executare executorul judecătoresc avea obligația de a stabili părțile la procedura de executare și de a decide asupra modului de executare în cazul decesului unui debitor. Regula prevăzută de art.103 alin. 3 Cod de Executare nu a fost respectată.

Prin interpelarea executorului din 20.12.2019 se confirmă că executorul judecătoresc peste mai mult de jumătate de an de la intentarea procedurii a solicitat date privind debitorul Smochin Tamara, decedată la data de 10.11.2018, până la intentarea procedurii de executare. La 31.12.2019 Ministerul Justiției comunică că dosar succesoral a fost deschis la notarul Țurcan Daniela. Abia la 10.04.2019 executorul solicită notarului informație dacă există succesor, la care nu este răspuns și nici nu a întreprins măsuri pentru clarificarea situației.

Cererea lui Smochin Marcel către executorul judecătoresc privind încetarea procedurii de executare în privința Smochin Tamara în legătură cu decesul din 10.11.2018, anexă certificatul de deces, recepționată la 31.05.2019. Aceasta indică asupra faptului că procedura de executare a fost intentată la 11.02.2019 în privința unei persoane decedate, respectiv, executorul judecătoresc nici nu putea stabili termen de executare benevolă. După încetarea procedurii de executare în privința Smochin Tamara, contrar art.85 alin. l Cod de executare, Executorul judecătoresc nu a emis nici un act prin care să dispună anularea măsurilor de asigurare a executării în privința Smochin Tamara.

La 09.07.2020 CCL-147 solicită încetarea procedurii de executare în legătură cu stingerea datoriei de 8 988,08 lei. Această cerere nu a fost soluționată contrar art.44 alin. l lit. c și 66 alin. 1 Cod de Executare.

Prin încheierea nr. 175-2699R/20 din 09.07.2020 executorul dispune încasarea de la Smochin Ion a cheltuielilor de executare în sumă de 1 906,25 lei, pentru stingerea datoriei în sumă de 8 988,08 lei. La baza încheierii nu au stat sumele avansate de creditor, contrar art.36 al.2 Cod de Executare, iar încheierea nu a vizat în mod solidar și creditorul.

La 08.07.2020 Termoelectrica informează executorul judecătoresc despre stingerea datoriei de 270 lei. Prin cererea lui Smochin Marcel din 06.08.2021 s-a solicitat ridicarea măsurilor de asigurare a executării. Prin răspunsul executorului nr.175-5394/21 din septembrie 2021 s-a refuzat, deoarece nu au fost achitate cheltuieli de executare în baza unei încheieri anulate prin hotărâre judecătorească și datoria față de 270 lei (stinsă cu un an în urmă) față de Termoelectrica, contrar art.8 lit. g) al Legii privind executorii judecătorești.

Indică ca există certificatul de calitate de moștenitor pe numele Smochin Marcel în urma decesului Smochin Tamara eliberat la 27.11.2018 și în urma decesului Smochin Ion eliberat la 23.07.2019.

Iar, certificatul de deces confirmă înregistrarea decesului Smochin Ion în registrul actelor de stare civilă la 13.07.2019.

Certificatul de deces confirmă înregistrarea decesului Smochin Tamara în registrul actelor de stare civilă la 10.11.2018. Aceste acte confirmă că executorul judecătoresc contrar art.8 lit. a) a Legii privind executorii judecătorești a manifestat atitudine neglijentă față de procedura de executare, raportat la prevederile art.43 al. 1 Cod de Executare. În materialele prezentate nu se atestă nici o informație din Registrul de stat al populației sau alt registru de publicitate privind starea civilă a debitorilor pe parcursul executării silite (deces). Art.47 Cod de Executare cumulat cu art.8 lit. a) a Legii privind executorii judecătorești nu exclud inițiativa executorului judecătoresc în stabilirea succesiunii, pentru atingerea scopului stabilit de art.1 al.1 Cod de Executare.

Comunică că prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 03.06.2021 s-a înlocuit debitorul Smochin Ion cu succesorul Smochin Marcel și s-a anulat încheierea executorului nr.175- 2699R/20 din 09.07.2020 privind încasarea cheltuielilor de executare de la Smochin Ion; s-a respins cerința de încetare a procedurii de executare, ca nefiind de competența instanței.

Prin încheierea m. 175-3369/19 din 11.02.2019 s-a dispus aplicarea interdicțiilor asupra bunurilor imobile ale debitorilor Smochin Ion și Smochin Tamara pentru suma de 8 988,08 lei, contrar art.60 al.3 Cod de Executare, în aceeași zi când a fost intentată procedura. Conform extrasului din cadastru - bunul imobil nr.0100405.121.01.094 este aplicat interdicție prin încheierile executorului judecătoresc din 11.02.2019, la situația la 19.05.2019. Conform extrasului din cadastru - bunul imobil nr.0100405.108.01.053 este aplicată interdicție prin încheierile ale executorului judecătoresc 175- 3369/19 din 11.02.2019 cu data înregistrării 27.02.2019 și nr. 175-3430/19 din 11.02.2019 cu data înregistrării 02.03.2019.

Referitor la sumele urmărite prin încheierile de asigurare a executării – 8 988,08 lei și 270 lei, indică că la materialele prezentate nu este nici o listă a bunurilor depistate și efectiv urmărite de executorul judecătoresc, precum și concluzii privind suficiența urmăririi doar a unor bunuri, contrar art.64/1 Cod de Executare.

În condițiile aplicării sechestrului asupra mijloacelor financiare, care a fost anulat,

executorul judecătoresc a acționat contrar art.90 al.1 și al.2 lit. a) Cod de Executare, or, obligația a constat în plata unei sume.

Indică și la faptul că executorul judecătoresc până la data de 09.07.2020 nu a întreprins nici o acțiune conform art.92 Cod de Executare. În acest sens reține, că executorul judecătoresc de jure nu urmărește bunurile imobile prin aplicarea interdicțiilor, or, o asemenea urmărire nu este prevăzută de art.88 alin. 1 Cod de Executare, dar limitează ilegal dreptul debitorului la proprietate privată garantat de art.46 din Constituție și respectul proprietății private garantat de art. 1 Protocol 1 CEDO.

Pârâtul a fost sesizat cu examinarea în fond a plângerilor depuse de Smochin Marcel ca urmare a deciziei Completului de admisibilitate, care a redus din volumul obiectului propus spre examinare, la propria discreție, însă autoritatea, având obligația de cercetare din oficiu nu a avut nici un impediment să extindă volumul cercetărilor. În acest mod, Raportul privind admisibilitatea din 30.06.2023 de principiu nu este un act administrativ, dar o operațiune administrativă, care are menirea să justifice continuitatea procedurii administrative și să întemeieze Decizia de admisibilitate, și nu produce prin el însăși efecte juridice similare actului administrativ adoptat de autoritatea publică asupra fondului. În ceea ce privește eventuala împiedicare a Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești să extindă examinarea obiectului procedurii administrative, distinct de limitele propuse prin operațiunea administrativă, în baza art.22 alin. l Cod Administrativ, consideră că pârâtul în situația apariției unor motive noi, urma să se conducă de principiul proporționalității prevăzut de art.29 al. 1 Cod Administrativ și să decidă distinct asupra volumului cercetărilor.

În partea ce ține de examinarea fondului plângerilor, consideră că pârâtul neîntemeiat a respins sesizările depuse de Smochin Marcel privind tragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim, or soluția sa a cuprins limitativ doar aspectul ce ține de comunicarea răspunsurilor la cereri. Ține să accentueze, că reieșind din prevederile art.21 al.2 lit.b/2, d) și e) a Legii RM ”privind executorii judecătorești”, executorul judecătoresc la examinarea unei cereri a părții la procedura de executare, are obligația să determine cert obiectul cererii, și în dependență de obiect să decidă ce act urmează să întreprindă - să emită un răspuns cu obiect informativ sau să emită un act procedural de executare silită.

În cazul examinat, se constată, că partea în procedura de executare Smochin Marcel a invocat dreptul său de proprietate privată asupra bunurilor moștenite și a solicitat ridicarea actelor de executare aplicate neproporțional. Aceste solicitări sunt conforme prevederilor art.64/1 Cod de Executare și formează obligația executorului judecătoresc de a-și limita ingerințele în dreptul de proprietate privată a debitorului, strict la obiectul urmăririi silite. Prin urmare, este cert dovedit, că executorul judecătoresc Romaliischi Maxim urmăreşte o sumă de 1 906,25 lei, cu titlu de cheltuieli de executare, cu aplicarea și menținerea interdicțiilor pe un șir de bunuri imobile ale debitorilor decedați, pe care efectiv nu le poate urmări conform legii, și acest lucru a fost stabilit în cadrul ședinței Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești.

De asemenea, a fost stabilit, că executorul judecătoresc Romaliischi Maxim, cunoscând despre faptul că Smochin Marcel a intervenit în procedura de executare prin succesiune procesuală la 03.06.2021, iar bunurile debitorilor decedați nu au putut fi urmărite efectiv, până la momentul actual, contrar rolului său activ, nu a întreprins nici o acțiune pentru

realizarea formalităților de transcriere a proprietății în Registrul bunurilor imobile pe numele lui Smochin Marcel. De asemenea, a fost stabilit că sumele urmărite sunt mai mici decât valoarea tuturor bunurilor imobile pe care au fost aplicate și menținute interdicțiile, iar executorul judecătoresc Romaliischi Maxim după informarea de ASP despre executarea încheierii sale privind asigurarea executării documentului executoriu, nu a întreprins nici o măsură de urmărire proporțională a patrimoniului debitorului.

Toate aceste circumstanțe au fost neglijate, însă, s-a insistat asupra comunicării dintre executorul judecătoresc și debitor, ca parte a procedurii ce vizează cele mai minore încălcări. Adică, pârâtul Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești de pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a ales să se distanțeze de prevederile art.25 Cod Administrativ și să aleagă din start o finalitate mai puțin afectivă pentru executorul judecătoresc, decât să cerceteze încălcarea gravă a dreptului la respectul proprietății private a lui Smochin Marcel, garantat de art. l Protocol 1 CEDO.

Reieșind din cele expuse supra, consideră că pârâtul Colegiul Disciplinar al Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești la derularea procedurii administrative, pornite la sesizările lui Smochin Marcel privind abaterile disciplinare ale executorului judecătoresc Romaliischi Maxim, nu a stabilit pe deplin obiectul procedurii administrative și volumul cercetărilor necesare, acceptând nejustificat limitările propuse de operațiunea administrativă - Raportul privind admisibilitatea din 30.06.2023, a omis să se pronunțe asupra tuturor argumentelor aduse de reclamantul Smochin Marcel, admițând o examinare incompletă în favoarea terțului Romaliischi Maxim, prin ce a încălcat obligația de imparțialitate și a emis un act administrativ neîntemeiat în fond.

Reclamantul a solicitat a declara neîntemeiată operațiunea administrativă - Raportul privind admisibilitatea din 30 iunie 2023 în partea neadmiterii spre examinare în fond a sesizării nr. 26 din 11 februarie 2022, cu completările ulterioare, depuse de Smochin Marcel; anularea Deciziei Colegiului Disciplinar al Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești nr. 26/239 din 7 decembrie 2023 cu obligarea pârâtului să reexamineze sesizarea nr. 26 din 11 februarie 2022, cu completările ulterioare, depuse de Smochin Marcel.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Smochin Marcel către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești cu participarea terțului executorul judecătoresc Romaliischi Maxim, privind anularea actului administrativ și impunerea la acțiune, ca neîntemeiată.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 31 octombrie 2025, Smochin Marcel, prin intermediul avocatului Fediuc Valentin a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

La 2 martie 2026, avocatul Căuș Radu în interesele apelantului Smochin Marcel a prezentat instanței de apel motivarea apelului.

În motivarea cererii de apel, partea apelantă a invocat că hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 30 octombrie 2025 este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, întrucât instanța de fond nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele relevante

pentru soluționarea cauzei, nu a examinat obiectul acțiunii sub toate aspectele și nu a motivat în mod suficient soluția pronunțată. Acesta a susținut că hotărârea contestată contravenea principiilor legalității, egalității de tratament, bunei-credințe, imparțialității și aplicării termenului rezonabil în procedura administrativă.

Apelantul a invocat că instanța de fond a aplicat eronat dispozițiile legale incidente, apreciind în mod greșit că aspectele privind activitatea executorului judecătoresc nu mai puteau fi examinate în cadrul procedurii disciplinare, deoarece acestea ar fi fost supuse anterior controlului judecătoresc. În opinia apelantului, controlul exercitat de instanța de executare asupra legalității actelor procesuale și răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc reprezentau mecanisme juridice distincte și autonome, având obiect și finalitate diferite, astfel încât existența unui control judecătoresc anterior nu excludea examinarea eventualelor abateri disciplinare săvârșite de executorul judecătoresc.

Totodată, apelantul a susținut că instanța de fond a validat în mod nejustificat limitarea obiectului cercetării disciplinare exclusiv la aspectele privind comunicarea răspunsurilor formulate de executorul judecătoresc, fără ca autoritatea disciplinară să examineze celelalte pretinse abateri invocate prin sesizarea disciplinară. Acesta a notat că raportul privind admisibilitatea constituia doar o operațiune administrativă pregătitoare, care nu putea restrânge definitiv obiectul examinării în fond a sesizării și nu putea înlătura obligația autorității de a cerceta toate circumstanțele relevante.

Apelantul a mai invocat că atât Colegiul Disciplinar al Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, cât și instanța de fond au încălcat principiul cercetării din oficiu consacrat de Codul administrativ, întrucât nu au analizat toate aspectele relevante ale cauzei, inclusiv legalitatea și proporționalitatea menținerii interdicțiilor asupra bunurilor sale, conduita executorului judecătoresc privind clarificarea situației succesorale și pasivitatea acestuia în soluționarea cererilor formulate pe parcursul procedurii de executare.

În susținerea apelului, Smochin Marcel a reiterat că, pe parcursul executării silite, a adresat executorului judecătoresc mai multe cereri prin care a solicitat ridicarea interdicțiilor aplicate asupra bunurilor sale imobile, însă acestea nu ar fi fost soluționate în mod efectiv, fiind formulate doar răspunsuri formale, iar în unele cazuri nefiind comunicat niciun răspuns. Acesta a evidențiat că sesizările adresate Colegiului Disciplinar au fost admise spre examinare doar sub aspectul comunicării cu întârziere a răspunsurilor, fără examinarea celorlalte pretinse încălcări privind activitatea executorului judecătoresc.

Apelantul a mai învederat că executorul judecătoresc nu și-ar fi îndeplinit obligațiile prevăzute de Legea privind executorii judecătorești și de Codul de executare, întrucât ar fi intentat procedura de executare împotriva unei persoane decedate, ar fi întreprins cu întârziere demersurile necesare pentru verificarea situației succesorale și identificarea moștenitorilor, nu ar fi soluționat toate cererile formulate de apelant și nu ar fi comunicat în termen actele întocmite în cadrul procedurii de executare. De asemenea, acesta a invocat că executorul nu ar fi dispus anularea măsurilor de asigurare după încetarea executării și nu ar fi emis actele procesuale obligatorii prevăzute de Codul de executare.

Totodată, apelantul a precizat că executorul judecătoresc a menținut în mod nejustificat și disproporționat interdicțiile aplicate asupra bunurilor sale imobile, ulterior stingerii datoriei principale, deși creanța rămasă era în cuantum de numai 1 906,25 lei. În opinia acestuia, executorul nu a efectuat o urmărire efectivă a bunurilor și nici nu a aplicat măsurile de executare cu respectarea prevederilor Codului de executare, iar menținerea interdicțiilor a

constituit o ingerință disproporționată în dreptul său de proprietate, garantat de Constituția Republicii Moldova și de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. A susținut că instanța de fond a omis să examineze dacă măsurile contestate respectau principiul proporționalității și dacă exista un just echilibru între interesul public și drepturile persoanei.

De asemenea, apelantul a criticat faptul că instanța de fond nu a analizat distinct competența materială a organului disciplinar, obligația acestuia de a cerceta complet circumstanțele cauzei și suficiența motivării deciziei administrative contestate. Acesta a invocat că hotărârea atacată nu răspunde argumentelor referitoare la menținerea disproporționată a interdicțiilor, lipsa măsurilor întreprinse de executor pentru clarificarea situației succesorale și caracterul autonom al răspunderii disciplinare, motivarea fiind una generală și insuficientă, contrară exigențelor dreptului la un proces echitabil.

În final, apelantul a conchis că instanța de fond a aplicat greșit normele Codului administrativ, ale Codului de executare și ale Legii privind executorii judecătorești, a constatat eronat circumstanțele de fapt și a efectuat un control judecătoresc formal asupra actelor administrative contestate.

Smochin Marcel a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 30 octombrie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

Poziția intimatului pe marginea apelului

La 30 aprilie 2025, avocatul Mihov Iurii în interesele intimatei Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și a terțului executorul judecătoresc Romaliischi Maxim a depus referință asupra cererii de apel, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii instanței de fond.

Admisibilitatea apelului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 16 februarie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza de contencios administrativ a fost repartizată spre examinare în ordine de apel, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Bagrin Lucia.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost pronunțat public la 30 octombrie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 31 octombrie 2025 (f. d. 168-169). Astfel, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se

depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la 23 februarie 2026 (f. d. 178), iar motivarea apelului a fost depusă la 2 martie 2026, adică cu respectarea prevederilor art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

În astfel de circumstanțe, în temeiul reglementărilor prevăzute la art. 232-233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel în cauză, motiv din care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, avocatul Mihov Iurii în interesele intimatei Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și a terțului executorul judecătoresc Romaliischi Maxim a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025.

Apelantul Smochin Marcel și reprezentantul acestuia, avocatul Căuș Radu, în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, nu s-au prezentat, însă procedura de citare a fost respectată. Astfel, Colegiul judiciar consideră posibilă examinarea cauzei în apel, în lipsa apelantului și reprezentantul acestuia.

Aprecierea instanţei de apel:

Audiind explicaţiile reprezentantului intimatului şi a terţului, analizând normele procesuale şi starea de fapt constatată în privinţa cererii de apel, Completul specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că apelul este admisibil pentru examinare, dar neîntemeiat, motiv pentru care se impune respingerea cererii de apel, din următoarele considerente.

Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ

În conformitate cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În acord cu dispozițiile art. 39 din Codul administrativ, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.

(2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

În conformitate cu art. 189 din Codul administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În temeiul art. 10 din Codul administrativ, (1) Actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 din Codul administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

În conformitate cu art. 19 din Codul administrativ, Cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative.

Potrivit art. 162 din Codul administrativ, (1) Procedura prealabilă urmăreşte scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

(2) Dacă autoritatea publică nu soluţionează petiţia în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

(3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul;

b) emiterea unui act administrativ individual.

În conformitate cu art. 208 din Codul administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege.

După cum rezultă din materialele cauzei elucidate anterior, urmează că, până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ, reclamantul a respectat procedura prealabilă.

În temeiul dispozițiilor art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia;

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, acțiunea, a fost depusă în instanța de contencios administrativ în termen, cât și cu respectarea procedurii prealabile, din care motive, instanța de fond corect a conchis asupra admisibilității acțiunii și a reținut spre examinare fondul cerințelor formulate în acțiune.

Cu referire la fondul acțiunii:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare

toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară (HirroBalani v. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Colegiul judiciar menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Instanța de apel, examinând cauza prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, în limitele prevăzute de lege pentru exercitarea controlului judiciar asupra hotărârii primei instanțe și verificând legalitatea și temeinicia acesteia în raport cu materialele administrate la dosar, apreciază că soluția instanței de fond este rezultatul unei juste interpretări și aplicări a normelor de drept material și procesual incidente raportului juridic dedus judecății.

Din ansamblul probelor administrate rezultă că litigiul are ca obiect contestarea Raportului Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești privind admisibilitatea sesizării nr. 26 (CD-43) din 11 februarie 2022, completată ulterior prin sesizările nr. CD-47 din 14 februarie 2022, nr. CD-132 și CD-133 din 23 mai 2022, nr. CD-166 din 23 iunie 2022, precum și nr. CD-170 și CD-171 din 27 iunie 2022, precum și a deciziei Colegiului disciplinar nr. 26/239Dfr din 07 decembrie 2023, prin care s-a respins sesizarea privind tragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim.

Verificând actele dosarului administrativ, Colegiul judiciar constată că la data de 11 februarie 2022 Smochin Marcel a înaintat Colegiului disciplinar sesizarea înregistrată cu nr. CD-43, solicitând tragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim pentru pretinse încălcări săvârșite în cadrul procedurii de executare (f. d. 1-14 dosar administrativ). Ulterior, acesta a formulat și alte sesizări - nr. CD-47 din 14 februarie 2022 (f. d. 15-26), nr. CD-132 și nr. CD-133 din 23 mai 2022 (f. d. 75-92), nr. CD-166 din 23 iunie 2022 (f. d. 102-125), precum și nr. CD-170 și nr. CD-171 din 27 iunie 2022 (f. d. 126-149), toate vizând aceeași persoană și aceeași procedură de executare.

De asemenea, Colgiul judiciar reține că legalitatea actului administrativ urmează a fi verificată prin prisma Legii în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat.

În conformitate cu art. 22² alin. (3) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, întrucât sesizările priveau aceeași faptă și același executor judecătoresc, acestea au fost conexate și examinate în cadrul unei singure proceduri disciplinare. Această modalitate de examinare corespunde exigențelor legale și urmărește evitarea pronunțării unor soluții contradictorii asupra aceleiași situații de fapt.

Colegiul judiciar reține că, în urma conexării sesizărilor menționate, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești a întocmit Raportul privind admisibilitatea sesizării nr. 26 (CD-43) din 11 februarie 2022, completată ulterior prin sesizările nr. CD-47 din 14 februarie 2022, nr. CD-132 și nr. CD-133 din 23 mai 2022, nr. CD-166 din 23 iunie 2022, precum și nr. CD-170 și nr. CD-171 din 27 iunie 2022.

Din conținutul acestui raport rezultă că membrii completului de admisibilitate au procedat la delimitarea aspectelor susceptibile de examinare disciplinară de cele care excedează competenței Colegiului, concluzionând că sesizările pot fi admise spre examinare în fond doar sub aspectul pretinsei necomunicări și/sau neacordări a răspunsurilor la cererile formulate de petiționar în cadrul procedurii de executare. Totodată, completul a apreciat că toate criticile referitoare la legalitatea actelor și acțiunilor executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare nu pot face obiectul procedurii disciplinare, întrucât asupra acestora instanțele judecătorești competente se pronunțaseră deja prin hotărâri judecătorești.

În continuarea acestei proceduri, prin decizia nr. 26/71Da din 5 iulie 2023, Colegiul disciplinar a admis sesizarea spre examinare în fond în limitele stabilite prin raportul de admisibilitate, iar după examinarea materialelor cauzei, prin decizia nr. 26/239Dfr din 7 decembrie 2023, a respins sesizarea privind tragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim, constatând inexistența temeiurilor legale pentru aplicarea unei sancțiuni disciplinare.

Verificând legalitatea acestor acte administrative, prima instanță a concluzionat că procedura disciplinară s-a desfășurat cu respectarea prevederilor Legii nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești și ale Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar, respingând acțiunea reclamantului ca neîntemeiată.

Colegiul judiciar apreciază că această concluzie este rezultatul unei corecte stabiliri a situației de fapt și al unei juste aplicări a normelor juridice incidente.

În acest sens, Completul judiciar remarcă că răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc este una de natură specială, fiind guvernată de dispozițiile Legii nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești.

Potrivit art. 21 alin. (1) din legea enunțată, executorul judecătoresc răspunde disciplinar numai pentru săvârșirea unei abateri disciplinare, iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește în mod expres și limitativ categoriile de fapte care pot atrage o asemenea răspundere.

Rezultă, astfel, că răspunderea disciplinară nu poate fi angajată pentru orice nemulțumire exprimată de participanții la procedura de executare, ci exclusiv în măsura în care conduita executorului întrunește elementele constitutive ale uneia dintre abaterile disciplinare enumerate de legiuitor.

Totodată, legiuitorul a instituit o delimitare clară între controlul jurisdicțional al legalității actelor executorului judecătoresc și controlul disciplinar exercitat de Colegiul disciplinar.

Această delimitare rezultă atât din economia Legii nr. 113/2010, cât și din dispozițiile Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar, care consacră competența Colegiului exclusiv în materia răspunderii disciplinare, fără a-i conferi atribuții de reexaminare a legalității actelor procesuale ale executorului judecătoresc atunci când acestea au fost sau pot fi supuse controlului instanței de judecată.

În acest context, Colegiul judiciar reține că dispozițiile art. 22² și art. 23 din Legea nr. 113/2010 reglementează procedura de examinare a sesizărilor disciplinare, conferind Colegiului atribuția de a verifica existența indiciilor privind săvârșirea unei abateri disciplinare, fără însă a substitui instanța de judecată în examinarea legalității actelor de executare.

Această limitare este reiterată și de pct. 43 lit. e) și f) din Regulamentul de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 96 din 20 februarie 2017, potrivit căruia sesizarea urmează a fi declarată inadmisibilă atunci când aceasta privește dezacordul cu un act procesual al executorului judecătoresc ale cărui motive au fost deja examinate de instanța de judecată, care a confirmat legalitatea actului, ori atunci când examinarea motivelor invocate ține de competența instanțelor judecătorești sau a altor autorități publice.

Prin urmare, legiuitorul a urmărit evitarea suprapunerii competențelor între instanțele judecătorești și Colegiul disciplinar, fiecare dintre aceste autorități exercitând atribuții distincte și complementare.

Din această perspectivă, Colegiul judiciar apreciază că raportul de admisibilitate contestat reflectă o aplicare corectă a normelor menționate.

Astfel, completul de admisibilitate nu a refuzat examinarea disciplinară în ansamblu a sesizărilor formulate de reclamant, ci a delimitat acele aspecte care puteau fi analizate din perspectiva eventualei răspunderi disciplinare de cele care vizau exclusiv legalitatea actelor de executare deja supuse controlului judiciar. Or, această delimitare nu numai că este permisă de lege, ci reprezintă chiar o obligație a completului de admisibilitate, rezultată din pct. 43 al Regulamentului.

Colegiul judiciar nu poate reține argumentele apelantului potrivit cărora acesta ar fi invocat în fața Colegiului disciplinar circumstanțe noi, care nu au fost analizate de instanțele de judecată în litigiile anterioare.

Sub acest aspect, Completul specializat remarcă că simpla formulare a unor argumente suplimentare ori prezentarea unei alte perspective asupra acelorași acte de executare nu modifică natura juridică a litigiului și nici nu extinde competența Colegiului disciplinar.

Ceea ce interesează în aprecierea admisibilității nu este caracterul nou al argumentelor invocate, ci obiectul real al sesizării. Or, în speță, obiectul criticilor formulate de Smochin Marcel îl constituie aceleași acte și aceleași măsuri procesuale întreprinse de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare, asupra cărora instanțele judecătorești competente s-au pronunțat deja.

În consecință, invocarea unor elemente de fapt sau de drept suplimentare nu poate transforma o critică privind legalitatea actelor de executare într-o veritabilă abatere disciplinară și nici nu poate justifica reluarea indirectă a controlului judiciar sub forma unei proceduri disciplinare.

De altfel, o asemenea interpretare ar contraveni principiului securității raporturilor juridice și autorității de lucru judecat, principii fundamentale ale procesului civil, întrucât ar

permite repunerea în discuție, pe o cale paralelă, a unor aspecte deja tranșate prin hotărâri judecătorești definitive.

Colegiul judiciar apreciază că exact în considerarea acestor principii legiuitorul a introdus dispozițiile pct. 43 lit. e) și f) din Regulament, care împiedică transformarea procedurii disciplinare într-un mecanism subsidiar de contestare a actelor executorului judecătoresc.

În continuare, Completul specializat subliniază, de asemenea, că prima instanță a efectuat o analiză corectă a competenței funcționale a Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, delimitând în mod corespunzător atribuțiile acestuia de competența instanțelor judecătorești în materia controlului actelor de executare.

În acest sens, Colegiul judiciar susține că, potrivit art. 21² alin. (1) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, Colegiul disciplinar este constituit pe lângă Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și are drept scop examinarea cazurilor privind tragerea la răspundere disciplinară a executorilor judecătorești. Prin urmare, atribuțiile acestuia sunt limitate la verificarea existenței unei conduite profesionale susceptibile de a întruni elementele constitutive ale unei abateri disciplinare dintre cele enumerate de art. 21 alin. (2) din aceeași lege.

În același timp, legea nu conferă Colegiului atribuții de control jurisdicțional asupra actelor procesuale întocmite în cadrul executării silite și nici competența de a reevalua legalitatea măsurilor de executare dispuse de executorul judecătoresc. Un asemenea control aparține exclusiv instanței de judecată, în condițiile prevăzute de legislația procesuală, iar concluziile instanței nu pot fi ignorate sau repuse în discuție pe calea procedurii disciplinare.

Din această perspectivă, Completul judiciar constată că interpretarea dată de prima instanță dispozițiilor art. 22² și art. 23 din Legea nr. 113/2010 este conformă scopului urmărit de legiuitor.

Astfel, deși orice persoană care pretinde că drepturile sau interesele sale legitime au fost afectate în cadrul procedurii de executare are dreptul de a sesiza Colegiul disciplinar, examinarea unei asemenea sesizări este limitată la aspectele care pot constitui abateri disciplinare. Nu orice pretinsă încălcare a drepturilor unei persoane atrage automat existența unei abateri disciplinare și, cu atât mai puțin, nu orice dezacord cu măsurile de executare poate fundamenta răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc. Or, răspunderea disciplinară nu reprezintă un mecanism alternativ de control al legalității actelor executorului judecătoresc și nici o cale extraordinară prin intermediul căreia partea nemulțumită să obțină o nouă analiză asupra unor acte deja supuse controlului judecătoresc.

În aceeași ordine de idei, Colegiul judiciar reține că dispozițiile art. 23 alin. (10) din Legea nr. 113/2010 sunt deosebit de relevante pentru soluționarea prezentei cauze. Norma respectivă instituie obligația Colegiului disciplinar de a suspenda examinarea sesizării în situația în care actele executorului judecătoresc care constituie obiectul acesteia fac obiectul unui litigiu aflat pe rolul instanței de judecată, până la pronunțarea unei hotărâri irevocabile.

Rațiunea acestei dispoziții constă tocmai în evitarea pronunțării unor soluții contradictorii și în respectarea competenței exclusive a instanțelor judecătorești de a verifica legalitatea actelor de executare.

Prin urmare, dacă legiuitorul a considerat necesară suspendarea procedurii disciplinare până la finalizarea controlului jurisdicțional, cu atât mai mult, după pronunțarea unei hotărâri

definitive, Colegiul disciplinar nu poate ignora constatările instanței și nu poate proceda la o nouă examinare a acelorași acte sub pretextul existenței unor argumente suplimentare.

Completul judiciar apreciază că exact această conduită a fost adoptată de Colegiul disciplinar în cauza dedusă judecății.

Din analiza Raportului privind admisibilitatea rezultă că membrii completului au identificat în mod expres care dintre criticile formulate de petiționar vizau pretinse încălcări de natură disciplinară și care dintre acestea reprezentau, în realitate, nemulțumiri față de actele procesuale întocmite de executorul judecătoresc în cadrul executării silite.

În ceea ce privește primul aspect, Colegiul a admis sesizarea spre examinare în fond, analizând pretinsa necomunicare și neacordare a răspunsurilor la cererile formulate de petiționar.

În ceea ce privește cel de-al doilea aspect, Colegiul a constatat că respectivele critici excedează competenței sale, întrucât ele priveau exclusiv legalitatea activității executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare, activitate care a fost deja verificată de instanțele judecătorești competente.

Prin urmare, contrar susținerilor apelantului, Colegiul disciplinar nu a refuzat examinarea sesizării în mod arbitrar și nici nu a omis să analizeze aspecte relevante, ci a aplicat dispozițiile legale care limitează competența sa materială.

Nici argumentul apelantului potrivit căruia anumite circumstanțe nu ar fi fost invocate anterior în fața instanțelor de judecată nu poate conduce la o concluzie diferită.

Completul specializat mai remarcă și faptul că obiectul controlului exercitat de Colegiul disciplinar nu îl constituie argumentele utilizate de petent, ci conduita executorului judecătoresc și natura juridică a faptelor reclamate.

În măsura în care pretinsele încălcări continuă să privească legalitatea acelorași acte procesuale sau aceleiași proceduri de executare deja examinate de instanțele competente, simpla invocare a unor împrejurări suplimentare nu este aptă să modifice limitele competenței Colegiului disciplinar.

O interpretare contrară ar permite oricărei persoane nemulțumite de soluția instanței să formuleze succesiv noi sesizări disciplinare întemeiate pe argumente diferite, dar referitoare la același act procesual, ceea ce ar lipsi de efect util atât dispozițiile pct. 43 lit. e) și f) din Regulament, cât și principiul securității raporturilor juridice.

Colegiul judiciar subliniază că autoritatea lucrului judecat nu protejează exclusiv dispozitivul hotărârii judecătorești, ci și dezlegările esențiale asupra raportului juridic litigios, acestea fiind obligatorii pentru toate autoritățile publice învestite ulterior cu examinarea unor chestiuni identice.

În consecință, Colegiul disciplinar nu avea posibilitatea legală de a proceda la o nouă analiză a legalității actelor executorului judecătoresc fără a încălca limitele competenței sale și fără a nesocoti efectele hotărârilor judecătorești pronunțate anterior.

Rezultă, așadar, că soluția de admitere parțială a sesizării sub aspectul admisibilității, urmată de examinarea exclusiv a faptelor care puteau avea relevanță disciplinară și, ulterior, de respingerea sesizării ca neîntemeiată, reprezintă expresia unei aplicări corecte atât a Legii nr. 113/2010, cât și a Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar.

În același timp, Completul judiciar constată că nici în fața instanței de fond și nici în calea de atac apelantul nu a identificat vreo normă legală încălcată de Colegiul disciplinar în desfășurarea procedurii administrative și nici nu a demonstrat existența unor vicii

procedurale susceptibile să atragă nelegalitatea raportului de admisibilitate sau a deciziei contestate.

Dimpotrivă, din actele dosarului rezultă că sesizările formulate de apelant au fost înregistrate, conexate în condițiile art. 22² alin. (3) din Legea nr. 113/2010, examinate de completul de admisibilitate, iar ulterior analizate în fond în limitele competenței stabilite de lege, fiind respectate drepturile procedurale ale participanților și exigențele prevăzute de art. 23 din aceeași lege.

În ceea ce privește critica apelantului referitoare la pretinsa nelegalitate a deciziei Colegiului disciplinar nr. 26/239Dfr din 07 decembrie 2023, prin care a fost respinsă sesizarea privind tragerea la răspundere disciplinară a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim, Colegiul judiciar apreciază că nici aceasta nu poate fi acceptată.

Din conținutul deciziei contestate rezultă că, după declararea admisibilă a sesizării în limitele stabilite prin raportul de admisibilitate, Colegiul disciplinar a procedat la examinarea în fond a circumstanțelor care țineau exclusiv de pretinsa necomunicare și neacordare a răspunsurilor la cererile formulate de petiționar în cadrul procedurii de executare.

În urma examinării probelor administrate și a explicațiilor participanților la procedura disciplinară, Colegiul a concluzionat că faptele invocate nu întrunesc elementele constitutive ale vreunei abateri disciplinare dintre cele prevăzute de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, motiv pentru care a dispus respingerea sesizării ca neîntemeiată.

Completul specializat constată că această concluzie reprezintă rezultatul exercitării atribuțiilor conferite Colegiului disciplinar prin lege și nu poate fi cenzurată în lipsa unor argumente concrete care să demonstreze existența unor erori de fapt sau de drept în aprecierea materialului probator.

Or, controlul judiciar exercitat asupra actelor administrative emise de Colegiul disciplinar nu presupune substituirea instanței în atribuțiile autorității administrative și nici reevaluarea oportunității concluziilor acesteia, ci verificarea respectării principiului legalității, a competenței, a procedurii administrative și a unei motivări suficiente a actului administrativ contestat.

În cauza dedusă judecății, Colegiul judiciar punctează că apelantul nu formulează critici apte să demonstreze că decizia Colegiului disciplinar ar fi fost adoptată cu încălcarea competenței materiale, cu nesocotirea procedurii prevăzute de Legea nr. 113/2010 ori cu încălcarea dreptului la apărare al participanților la procedura disciplinară.

De asemenea, nu s-a demonstrat că autoritatea administrativă ar fi ignorat probe relevante sau că și-ar fi fundamentat soluția pe împrejurări de fapt inexistente ori pe o interpretare vădit eronată a normelor de drept aplicabile.

Dimpotrivă, din examinarea actelor dosarului rezultă că membrii Colegiului disciplinar au analizat toate înscrisurile prezentate de petiționar, explicațiile executorului judecătoresc, precum și materialele dosarului de executare puse la dispoziția acestora, după care au procedat la aprecierea existenței sau inexistenței elementelor unei abateri disciplinare.

Faptul că această apreciere nu coincide cu opinia apelantului nu este, prin el însuși, suficient pentru a atrage nelegalitatea actului administrativ contestat.

Colegiul judiciar subliniază că răspunderea disciplinară are caracter personal și presupune constatarea existenței unei conduite imputabile executorului judecătoresc, care să întrunească toate elementele unei abateri disciplinare prevăzute expres de lege.

În lipsa unei asemenea constatări, Colegiul disciplinar nu numai că este îndreptățit, ci este obligat să respingă sesizarea formulată, întrucât aplicarea unei sancțiuni disciplinare în afara condițiilor prevăzute de lege ar reprezenta o încălcare a principiului legalității și a prezumției de nevinovăție consacrate inclusiv de pct. 52 lit. a) din Regulamentul de activitate al Colegiului disciplinar.

Sub acest aspect, Curtea apreciază că prima instanță a făcut o corectă aplicare a prevederilor pct. 52 din Regulament, reținând că procedura disciplinară trebuie să se desfășoare cu respectarea prezumției de nevinovăție, a dreptului la apărare, a contradictorialității și a principiului proporționalității.

Aceste principii presupun că existența unei abateri disciplinare nu poate fi prezumată exclusiv din nemulțumirea persoanei care a formulat sesizarea, ci trebuie demonstrată prin probe concludente și pertinente, administrate în condiții de contradictorialitate. Or, din materialele dosarului nu rezultă existența unor asemenea probe care să conducă la concluzia că executorul judecătoresc Romaliischi Maxim ar fi săvârșit una dintre abaterile disciplinare prevăzute de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 113/2010.

Totodată, Completul specializat reține, în același timp, că hotărârea primei instanțe conține o motivare suficientă și coerentă asupra tuturor aspectelor invocate de reclamant prin cererea de chemare în judecată.

Contrar susținerilor apelantului, instanța de fond nu s-a limitat la reproducerea argumentelor autorității administrative, ci a efectuat propria analiză asupra actelor dosarului, asupra normelor de drept incidente și asupra limitelor competenței Colegiului disciplinar.

Faptul că această analiză a condus la aceeași concluzie la care ajunsese și autoritatea administrativă nu poate constitui, prin sine, un motiv de casare a hotărârii.

Colegiul judiciar mai remarcă că apelantul își întemeiază, în esență, criticile pe aceeași premisă, și anume că orice pretinsă neregularitate săvârșită de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare ar trebui calificată automat drept abatere disciplinară. Or, o asemenea interpretare nu poate fi primită.

Legea nr. 113/2010 stabilește în mod expres că răspunderea disciplinară intervine numai în situațiile expres prevăzute de art. 21 alin. (2), iar existența unei pretinse nelegalități a unui act de executare nu echivalează, în mod automat, cu existența unei abateri disciplinare.

În consecință, Colegiul judiciar apreciază că prima instanță a reținut în mod întemeiat că activitatea administrativă desfășurată de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și de Colegiul disciplinar s-a realizat în limitele competențelor prevăzute de lege, cu respectarea procedurii aplicabile și în baza unei analize complete a circumstanțelor relevante ale cauzei.

Nu se constată existența unor vicii de legalitate care să afecteze Raportul privind admisibilitatea din 30 iunie 2023 sau decizia Colegiului disciplinar nr. 26/239Dfr din 07 decembrie 2023 și care să justifice anularea acestora de către instanța de contencios administrativ.

Față de această concluzie, Completul judiciar apreciază că și soluția primei instanțe de respingere a capătului subsidiar privind obligarea Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești de a reexamina sesizarea nr. 26 din 11 februarie 2022 este pe deplin justificată.

Într-adevăr, obligarea unei autorități administrative la reexaminarea unei cereri poate fi dispusă numai în situația în care instanța constată nelegalitatea actului administrativ prin care

aceasta a soluționat cererea inițială sau identifică încălcări procedurale ori materiale care impun reluarea procedurii administrative.

În lipsa constatării unor asemenea vicii, instanța nu poate obliga autoritatea publică să reia examinarea unei cereri deja soluționate în mod legal, întrucât o asemenea măsură ar lipsi de efect prezumția de legalitate de care se bucură actele administrative și ar depăși limitele controlului judiciar exercitat în materia contenciosului administrativ.

În speță, întrucât Colegiul judiciar confirmă concluzia primei instanțe privind legalitatea atât a Raportului privind admisibilitatea, cât și a deciziei Colegiului disciplinar nr. 26/239Dfr din 07 decembrie 2023, nu există niciun temei juridic pentru obligarea intimatei la reexaminarea sesizării formulate de apelant.

În acest context, Completul specializat reține că verificarea legalității actului administrativ contestat urmează a fi realizată prin prisma limitelor controlului judecătoresc stabilite de legislația contenciosului administrativ, instanța fiind chemată să verifice dacă autoritatea publică a acționat în limitele competenței sale, cu respectarea procedurii prevăzute de lege și dacă soluția adoptată este fundamentată pe circumstanțe de fapt stabilite în mod corespunzător.

Controlul judecătoresc asupra activității administrative nu presupune substituirea instanței în locul autorității publice și nici exercitarea unei noi proceduri administrative, ci doar verificarea conformității actului emis cu prevederile legale aplicabile.

Or, în speță, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești a acționat în limitele competențelor atribuite prin Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, a examinat sesizarea în condițiile procedurale stabilite de lege și a motivat soluția adoptată, nefiind constatate abateri de la cadrul normativ aplicabil.

Prin urmare, Colegiul judiciar apreciază că nu există temeiuri pentru anularea actelor administrative contestate, întrucât acestea corespund exigențelor de legalitate și temeinicie, iar argumentele apelantului reflectă, în esență, dezacordul acestuia cu soluția adoptată, fără a demonstra existența unor vicii juridice susceptibile să conducă la anularea actelor contestate.

În ansamblu, Completul judiciar constată că hotărârea primei instanțe este rezultatul unei analize complete a circumstanțelor de fapt și al unei aplicări corecte a normelor de drept incidente raportului juridic dedus judecății.

Contrar susținerilor formulate prin cererea de apel, prima instanță a identificat în mod corespunzător obiectul litigiului, a delimitat competențele autorității administrative de cele ale instanțelor judecătorești și a verificat legalitatea actelor administrative contestate prin raportare la prevederile Legii nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești și ale Regulamentului de activitate al Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 96 din 20 februarie 2017.

Curtea reține că actele administrative contestate au fost emise de autoritatea competentă, cu respectarea procedurii prevăzute de lege, în limitele atribuțiilor conferite acesteia și în baza unei analize efective a împrejurărilor relevante ale cauzei.

Astfel, Raportul privind admisibilitatea din 30 iunie 2023 reflectă o delimitare corectă între aspectele susceptibile de examinare disciplinară și cele care excedează competenței Colegiului disciplinar, întrucât vizează acte și măsuri procesuale ale executorului judecătoresc care au fost deja supuse controlului jurisdicțional.

În egală măsură, decizia Colegiului disciplinar nr. 26/239Dfr din 07 decembrie 2023 cuprinde o motivare suficientă în fapt și în drept, rezultând că autoritatea administrativă a

analizat circumstanțele admise spre examinare în fond și a ajuns, în mod justificat, la concluzia inexistenței temeiurilor pentru angajarea răspunderii disciplinare a executorului judecătoresc Romaliischi Maxim.

Completul judiciar subliniază că exercitarea controlului judecătoresc asupra actelor administrative nu presupune substituirea instanței în atribuțiile autorității administrative și nici reevaluarea oportunității concluziilor acesteia, atât timp cât acestea au fost adoptate cu respectarea competenței legale, a procedurii administrative și a principiilor care guvernează activitatea autorităților publice.

Or, în speță, apelantul nu a demonstrat existența unor încălcări ale normelor de drept material sau procesual de natură să afecteze legalitatea hotărârii primei instanțe ori a actelor administrative contestate.

Argumentele invocate prin cererea de apel reprezintă, în esență, o reiterare a susținerilor formulate în fața instanței de fond, care au fost examinate și au primit un răspuns complet și pertinent în considerentele hotărârii apelate.

Colegiul judiciar constată că apelantul nu a prezentat argumente noi și nici nu a indicat existența unor împrejurări de fapt sau de drept care să răstoarne concluziile primei instanțe ori să justifice o altă soluție asupra fondului litigiului.

În final, Colegiul judiciar notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Smochin Marcel şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de către avocatul Căuș Radu acționînd în interesele lui Smochin Marcel.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Cașcaval Andrei

Bagrin Lucia